

AKÇAKOCA

Rüzgârla Konuşan Çocuk

Yazan: Gülnur Çelik

Resimleyen: Hatice Kübra Yıldırım

Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanlığı

Karabaş Mah. Salim Dervişoğlu Cad.

No:80 41040 İzmit / Kocaeli

T: 0262 318 20 00

www.kocaeli.bel.tr

© Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kültür ve
Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı Yayınları: 67

Birinci Baskı: Ekim 2025

ISBN: 978-625-95191-7-3

E-ISBN: 978-625-95191-8-0

Yazan: Gülnur Çelik

Resimleyen: Hatice Kübra Yıldırım

Yayın Sahibi: Doç. Dr. Tahir Büyükkakın

Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı

Genel Koordinatör: Dr. Hayri Baraçlı

Yayın Kurulu: Doç. Dr. Ali Yeşildal, Murat Yavuz, Adil Yıldırım

Proje Editörü: Kübra Gezgın Bozkurt

Baskı: Semih Ofset Matbaacılık

Sek Yayıncılık Sağ. İnş. San. Tic. Ltd. Şti. Büyük San.

1. Cadde No: 74/1-2-3-4 İskitler/ANKARA

Sertifika No: 40581

© Bu kitabın tüm yayın hakları Kocaeli Büyükşehir Belediyesine aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. İzinsiz çoğaltılamaz ve basılamaz.

Bu eserdeki yazıların her türlü sorumluluğu yazarlarına aittir.

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ'NİN KÜLTÜR HİZMETİDİR.

PARA İLE SATILAMAZ. Kocaeli – 2025

BAŞKANIN ÖNSÖZÜ

Her masal, bir kulağını geçmişe, diğerini geleceğe açan bir kapıdır. O kapıdan içeri girdiğimizde, kumların üzerinde rüzgârın taşıdığı bir isimle karşılaşırız: Akçakoca. O, bu topraklarda cesaretin, bilincin ve dirayetin simgesidir.

Çocuklar için yazılmış bu değerli eser, kimliğin, aidiyetin ve cesaretin nasıl filizlendiğini gösterir. Akçakoca'nın çocukluğu; genç yüreklerde merak tohumu ekmek, tarihe tutkuyla bakmayı öğretmek içindir. Kocaeli'nin sokaklarında, rıhtımlarında ve tepelerinde yankılanan bu miras, bugünün çocuklarını yarının sorumluluk sahibi bireyleri olmaya çağırır.

Tarih, kahramanların destanını yazarken insanın içindeki küçük sesleri de unutmamalıdır. Bu eser, işte o sesi duyuran bir köprüdür: geçmiş ile bugün, hayal ile gerçek arasında. Yazarın ustalığı, soyut ile somutun dengeli dansında; çocuk dilinin sadeliğini tarih bilincinin derinliğiyle buluşturur.

Kocaeli olarak biz, köklerimize saygı duyuyor; çocuklarımıza köklerinden gelen özgüveni aşılama için var gücümüzle çalışıyoruz. Bu kitap, o emeğin edebî bir yansımasıdır. Gülnur Çelik'e, Akçakoca'yı bir çocuğun gözünden göstererek hem yüreklerimize hem de tarihimize yeni bir pencere açtığı için teşekkür ediyorum.

Okuyan her küçük yürek, bu hikâyede kendi cesaretini ve kendi yolunu bulacaktır. Çünkü her şehrin geleceği, çocuklarının hayallerinde gizlidir.

Doç. Dr. Tahir Büyükkakın
Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı

I. BÖLÜM

RÜZGÂR KIYIDA KONUŞUR

Karasu sabahları biraz geç uyanırdı. Güneş, uzak dağların ardından yavaşça süzülür, denizin üstüne incecik bir çizgi bırakır, sonra kaybolacakmış gibi geri çekilirdi. Çok geçmeden martılar başlardı; bağırarak, sanki herkesi uyandırmak ister gibi:

“Uyanın!”

“Uyanın!”

“Hayat kaçıyor!”

Ama o sabah martıların sesi Akçakoca’yı uyandıramadı. Çünkü o zaten uyanmış, kıyıda çoktan yerini almıştı.

Kumların üstünde oturuyordu. Ayakları çıplaktı. Elini denize doğru uzatmış, parmaklarını suya bırakmıştı. Dalga, bir el gibi dokunuyor, sonra geri çekiliyordu. Sanki deniz ona bir şey anlatıyor, o da denizi anlamaya çalışıyordu.

Rüzgâr vardı. Sessiz değildi bu rüzgâr. Hiçbir zaman da olmamıştı. Akçakoca için rüzgâr sıradan bir esinti değildi. Onunla konuşulabilirdi. Bazı çocuklar oyuncaklarla konuşur, bazılarıysa rüzgârla. Akçakoca ikincisindendi. Çünkü rüzgârla konuşan çocuklar, hep büyük sorular sorar:

– “Ey rüzgâr,” diye mırıldandı.

“Sen beni neden çağırıyorsun?”

Tabii ki rüzgâr cevap vermedi. Ama bazen cevaplar, sessizlikte saklıdır. Ve bazı çocuklar, sessizlikle konuşmayı çok iyi bilir.

Bir taş kaydı arkasından. Ayşe geldi, soluk soluğaydı. Elinde beyaz bir taş tutuyordu:

— “Bak,” dedi. “Ay taşı buldum.”

— “Ama gündüz parlamıyor ki bu,” dedi Akçakoca.

Ayşe taşı havaya kaldırıp keyifle konuştu:

— “Ama gece parlayabilir.”

Ayşe her zaman inanmak isterdi. Akçakoca ise her zaman sorgulamak.

— “Sence,” dedi Akçakoca, “Bir çocuk, büyümeden önce geleceğini hissedebilir mi?” Ayşe bir an durdu. Bu kadar uzun bir soruya hazırlıklı değildi.

— “Yani... eğer umudu kulağına fısıldıyorsa, belki,” dedi.

Akçakoca şaşırdı. Çünkü Ayşe genelde top, ip, çiçek ya da ekmek kırıntılarından konuşurdu. Ama o sabah farklıydı.

O sabah, köyün her yanı başka bir haberle çalkalanıyordu. Osmanlılar, Karacahisar’ı fethetmişti.

“Osmanlı Beyliği,” diyorlardı.

“Sınır boyu büyüyor,” diyorlardı.

“Bizim buralar da onun olacakmış,” diyorlardı.

Ama çocuklar için bunlar, büyüklerin anlaşılmaz fısıldaşmaları gibiydi. Sürekli arka planda uğulda-

yan, ama anlamı bir türlü seçilemeyen sesler gibi.
Ayşe kumların üstüne oturdu, ayağını kuma gömdü:
– “Biliyor musun?” dedi.
– “Neyi?”
– “Sen biraz hüzünlüsün. Ama kötü bir hüzün değil.
İçinde sanki bir hikâye var, anlatılmayı bekliyor gibi.”
Akçakoca cevap vermedi. Bu cümleyi duyması yet-
mişti. Ayşe’nin böyle anları olurdu. Çok konuşur, çok
güler; ama bazen bir cümle kurar ki...İnsanın içine ki-
taplar dolusu kelime dolar. Kocaman, elbiselerle dolu,
şişkin bir dolap gibi.
– “Benim içimde biri var,” dedi Akçakoca usulca.
“Tanımıyorum. Ama biliyorum. Belki büyüyünce ben
o olurum.”
Ayşe, kumdan bir kule yaptı. Sonra da eliyle yıktı:
– “Belki de hepimiz önce kuleyizdir,” dedi. “Sonra
yıkılırız. Sonra yeniden yapılırız. Ama içimizde hep o
ilk kule kalır.”
Akçakoca o an gülümsedi. Ayşe bazen filozof gibi
konuşurdu, ama kendisi fark etmezdi.
Gökyüzü masmaviydi. Ufukta, denizin üstünde bir
karaltı belirdi. Bir kayık mıydı, yoksa bir bulut mu,
seçilemiyordu. Ama Akçakoca biliyordu. O bir çağrıydı.
– “Ayşe...”
– “Hı?”
– “Bence ben bir gün gideceğim.”
– “Nereye?”

– “Henüz bilmediğim bir yere. Ama sanki beni orada biri bekliyor. Belki biri değil, bir savaş. Ya da bir sevda. Ya da bir diyar.”

Ayşe ellerini açtı:

– “Ben de seninle geleyim mi?”

– “Belki. Ama önce büyümemiz gerek.”

Ayşe başını salladı:

– “O zaman acele etme. Büyümek bazen insanın içini bozar.”

Birden martılar yine bağırdı. Bu kez sesleri daha da yüksek geldi. Güneş iyice çıkmıştı. Karasu kıyısı yavaş yavaş uyanıyordu.

İki çocuk yerlerinden kalktı. Ama içlerinden biri, artık aynı çocuk değildi. Adı Akçakoca’ydı. On iki yaşındaydı. Henüz kimse bilmiyordu ama bir gün, bir diyar onun adını taşıyacaktı.

O gün, o sabah...

Rüzgâr konuşmuştu.

Akçakoca dinlemişti.

2. BÖLÜM

BİR AĞAÇ GİBİ SESSİZ

O gün Akçakoca, bahçedeki dut ağacının gölgesine gizlenmişti. Yapraklar rüzgârla dans etmiyor, yalnızca fısıldıyordu. Bazı yapraklar konuşuyor, bazı ağaçlar ise sır saklıyordu. Akçakoca bunu büyüklerden değil, doğrudan ağaçtan öğrenmişti.

Bir daldan sarkan salıncağı kimse yapmamıştı. Sanki ağacın bir gün "Hadi, bin üstüme," demesiyle ipi oraya bağlanmış gibiydi. Salıncağa oturduğunda gökyüzüne yaklaşıyor, sonra yeniden toprağa dönüyordu.

Her salınımında aklından bir soru geçiyordu:

— "Gökyüzüne neden bu kadar uzağız?"

— "Kuşlar hiç yalnız kalmaz mı?"

— "Ben neden hâlâ büyümedim?"

Bunlar Ayşe'nin soruları değildi. Ayşe o gün ekmek almaya gitmişti. Ama Akçakoca'nın soruları vardı. Ve bazı sabahlar, sorular kahvaltıdan daha doyurucuydu.

Annesi uzaktan seslendi:

— "Akçakoca! Sofrayı kuruyorum, gel!"

Ama onun kulağı rüzgârdaydı. O anda salıncağın ipleri bir anlığına boşaldı ve o, bir kuş gibi birkaç saniyeliğine yerçekiminden kurtuldu. Yere düşmedi.

Sadece toprağa hafifçe dokundu. Sanki doğa, kendi dilinde ona bir şey anlatıyordu.

Gözlerini kapattı:

– “Ben bir ağaç olsaydım, hangi meyveyi verirdim?”

Bu önemli bir soruydu. Çünkü insan çocukken, büyü-
yünce ne olacağını değil, kim olacağını merak eder.
Ayşe geldiğinde elinde sıcak ekmek, yüzünde gü-
lümseme vardı.

– “Bak,” dedi. “Bugün fırından yeni çıktı.”

Yanına oturdu:

– “Ne düşünüyorsun yine?”

– “Bir ağacın içinden konuştuğunu duydum,” dedi
Akçakoca.

Ayşe şaşırmadı:

– “Ben de bazen su verince çiçeklerimin ne hisset-
tiğini anlıyorum.”

Bu cümle ikisini de susturdu. İnsan bazen bir şey
söyler, sonra o sözün derinliğini fark edip şaşırır.
İşte o zaman oyunlara sığınır.

Ayşe ekmeğin ucunu koparıp kuşlara attı:

– “Sence kuşlar nereye uçar?”

– “Hiçbir yere,” dedi Akçakoca, gülümseyerek ekledi:
“Çünkü onlar zaten hep havadalar.”

O anda bahçeye yaşlı bir adam girdi. Yüzü buru-
şuktu ama gözleri gençti. Cübbesinin ucunda yeşil
bir taş sallanıyordu. Elinde baston vardı; fakat yürü-
rüyüşü bir çocuk kadar hafifti.

– “Evlat,” dedi. “Seninle konuşmam gerek.”

Akçakoca ayağa kalktı. Ayşe hemen arkasına geçti.

Yaşlı adam bastonunu toprağa vurdu. Küçük bir toz bulutu yükseldi.

– “Senin kalbinde bir yol var. Henüz çizilmemiş ama rüzgâr onu biliyor. O yüzden soruların hiç bitmiyor.” Akçakoca bir adım yaklaştı:

– “Siz kimsiniz?”

– “Ben bir seyyahım. Ama aslında herkesin içinden geçen bir yolum.”

Sonra elini uzattı. Avucunda bir tüy vardı. Bembeyazdı; ucunda kırmızımsı bir leke.

– “Bu,” dedi, “Geçmişle geleceğin arasındaki dengeyi kuran ilk hatıradır.”

– “Ne işe yarar?”

– “Kime verilirse, onun kalbi bir ağaca dönüşür. İçinde rüzgâr saklanır. Böylece yola çıktığında hangi rüzgârın doğru, hangisinin oyun olduğunu anlayabilir.”

Ayşe iyice yaklaşmıştı:

– “Ama onun yaşı küçük,” dedi. “Henüz karar veremez.”

– “Tam da bu yüzden verebilirim,” dedi yaşlı adam.

“Bazı kararlar küçükken daha doğru verilir.”

Akçakoca tüyü aldı. Bir şey olmadı. Belki de her şey değişti. Belki bu bir başlangıçtı. Belki gelecekte kim olacağının ilk işaretiydi.

Ve o gün...

İlk kez Karasu kıyısında bir çocuk gerçekten yürümeye başladı. Kendi içindeki yola.

Güneş, dut yapraklarının arasından parlıyordu. Martı-

lar çığlıklarını biraz daha ağırdan alıyordu. Ayşe, Akça-
koca'ya bir parça ekmek daha uzattı:

– “Paylaşmayı unutma,” dedi.

– “Rüzgârla mı?”

– “Hayır. İçindeki yetişkinle. Çünkü büyükler büyüdü-
e paylaşmayı unutuyorlar.”

O anda Akçakoca ilk kez fark etti: Büyümek, kendini
hatırlayarak yol almaktır.

Ayşe on yaşındaydı. Toprakla, çiçeklerle, ağaç ka-
buklarıyla arkadaştı. Kestane rengi saçları, kocaman
meraklı gözleri ve kuş cıvıltılarını andıran sesi vardı.
Onunla konuşmak insana huzur verirdi. Sanki yolun
görünmeyen yerinden kuşlar havalanmış da şarkı
söylüyormuş gibi. Hem, şarkı söyleyen bir kuşu kim
sevmez ki?

3. BÖLÜM

BİRİ KALBİMİ İZLİYOR SANKİ

Akçakoca'nın gözleri buğulu bir cam gibi denize bakıyordu. Dalgalar, sanki onun içinden geçen bir düşünceyi kıyıya vuruyordu. Ayakkabılarının ucu kuma gömülmüş, elleri dizlerinin üzerinde, başı hafif öne eğikti. Rüzgâr kulağına hikâyeler fısıldıyordu. Ama bunlar büyüklere anlatılsa inanmazlardı. Belki de rüzgâr, sadece çocukların anlayabileceği bir dilde konuşuyordu.

Akçakoca uzun boyluydu. Asıl adı Abdurrahman'dı. O, büyüdüğünde alacağı ismi ve şanı daha küçükken kendisine vermişti. Geniş omuzlu, siyah gözlü, siyah saçlı, güçlü bir çocuktü.

"Akçakoca" diyordu kendisine, öyle denilmesinden hoşlanıyordu. Arkadaşları da bu ismi benimsemişti sonunda. "Abdurrahman" sadece annesinin dilinde kalmıştı. Peki bu ismi nereden bulmuştu? Kim bilir... Belki de rüzgâr fısıldamıştı kulağına. Zaten "Rüzgârla Konuşan Çocuk" diyorlardı ona. Belki de gerçekten rüzgâr onunla konuşuyordu.

Deniz, usulca karaya hikâyeler taşıyordu. Gök tüy gibi yumuşaktı; bulutlar, sanki uzak bir ülkeden gelen zarif elçilerdi.

“Eğer bir rüzgâr sana konuşuyorsa, ona cevap vermek gerekir,” diye fısıldadı Akçakoca kendi kendine. Bu cümleyi nereden duyduğunu bilmiyordu. Belki kimse söylememiştir. Belki sadece hissetmişti.

Ayşe o sırada sessizce geldi. Ama çocuklar, birbirini sessizce de duyar.

— “Yine mi rüzgârla konuşuyorsun?” diye sordu, gözlerini kısarak.

— “Hayır, bu kez sadece dinliyorum,” dedi Akçakoca, gözlerini kırpmadan denize bakarak.

Ayşe onun yanına oturdu. Saçlarının arasına dolanan rüzgâr bir an durdu. Sanki iki çocuk, dünyanın gidişatını değiştirecek bir fikir üzerinde sessizce anlaşıyordu.

— “Biliyor musun,” dedi Ayşe dalgın dalgın denizi seyrederken, “Bazen bu suyun altındaki balıkların da bizi izlediğini hissediyorum.”

— “Belki de onlar bizi rüyalarında görüyorlardır. Bizim gibi çocuk olduklarını hayal ediyorlardır,” diye yanıtladı Akçakoca.

Ayşe itiraz etti:

— “Ama orası sessiz. Çok sessiz.”

Uzun düşündü Akçakoca ve sonunda:

— “Sessizlik bazen en yüksek ses olabilir,” dedi.

Ayşe bu cevabı duyunca bir süre sustu. Sonra yumuşak bir sesle sordu:

— “Sen büyüyünce cengâver mi olacaksın?”

Akçakoca başını salladı:

– “Belki. Ama önce savaşın ne olduğunu öğrenmem gerek. Belki de rüzgâra karşı savaşacağım. Belki de yalnızlığa.”

Ayşe gözlerini kocaman açtı:

– “Yalnızlıkla savaşılır mı ki?”

Akçakoca cevap vermedi. Kumlara bir şeyler çiziyordu: Koca bir gemi. Yelkenli. Üzerinde bir bayrak. Bayrakta bir gül vardı.

Yalnızlığın ne olduğunu düşündü bir an. Büyüklerin hep yakındığı bir şeydi bu. İnsan büyüdükçe yalnız kalmayı öğreniyordu. Belki de büyüklerin en iyi bildiği şey buydu...

Ayşe yanına bir kuş çizdi. Kuş, geminin üzerine doğru uçuyordu. Belki farkında olmadan hayallerini birleştiriyorlardı.

O sırada uzaklardan bir davul sesi geldi. Uzak ama tanıdık. Ayşe ayağa kalktı:

– “Bu, babamın olduğu kafilenin sesi. Erzak gelmiş olmalı.”

Gözleriyle köyü aradı. Akçakoca ayağa kalkmadı. Ama başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bir şey hissediyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir şey. Rüzgâr birden yön değiştirdi. Deniz kararmaya başladı.

Ayşe endişeyle sordu:

– “Ne oluyor?”

Akçakoca elini kalbine koydu:

– “Sanki biri kalbimi izliyor...”

O an bir kartal yüksekten süzüldü. İkisinin arasında bir daire çizdi, sonra göğe doğru yükseldi.

Ayşe korktu. Ama Akçakoca korkmadı.

— “Bu bir işaret,” dedi.

— “İşaret mi? Neden hep böyle şeyler söylüyorsun?” diye sordu Ayşe.

Akçakoca gülümsedi:

— “Çünkü rüyalarım da bile uyanığım ben. Bir gün sana da göstereceğim. Gerçekler bazen rüya gibi başlar.”

— “Peki, o zaman bana da rüya gibi anlat olur mu?” dedi Ayşe’nin neşeli sesi.

— “Anlatacağım. Ama önce gemimi bitirmeliyim,” dedi Akçakoca.

Ve kumdaki yelkenlinin yanına bir çocuk çizdi. Elinde tahta bir kılıç, başında bir börk vardı. Ayşe gülümsedi. Gözleriyle ona “Sen misin bu?” diye sordu. Akçakoca-rüzgâra döndü. Cevabı ona bırakmış gibiydi.

4. BÖLÜM

UMUT KUŞU

Köy, sabah uykusundan uyanmış uykulu bir han gibiydi o gün. Horozlar bile daha az bağıırıyordu. Rüzgâr, oyun oynamaktan yorulmuş bir kedi gibi sadece yaprakların uçlarını okşuyordu.

Ama Akçakoca o gün erkenden kalkmıştı. Yataktan sıçrayarak değil, dikkatlice, usulca... Sanki rüyası hâlâ yastıktaydı ve onu rahatsız etmek istemiyordu.

Elini alnına götürdü. Rüyasında, karanlık bir ormanda yürüyordu. Ay, ağaçların arasından kaçıyor gibiydi.

Sonra birden, yere düşen bir tüy gördü. Tüyün üzerinde altın harflerle şunlar yazıyordu:

“Yolculuk başladı.”

Rüya hâlâ kulağında fısıldıyordu. Kalktı, pencereden baktı. O, bu sabah bir yere gitmeliydi. Bir his içini dürtüyordu. Sanki kalbinin içinde küçücük bir at vardı ama çok hızlı koşuyordu. Yavaşça evden çıktı. Kimseye ses etmedi.

Yolda karşılaştığı ilk canlı, yaşlı bir kaplumbağaydı. Ona baktı. Kaplumbağa da ona baktı. Birbirlerini anladılar.

— “Sen de mi yoldasın?” diye sordu Akçakoca.

Kaplumbağa cevap vermedi. Ama sanki gözleriyle şunu söylüyordu:

“Yolculuklar aceleyle değil, dikkatle yapılır.”

Orman kenarına geldi. Ağaçların arasına girerken, kalbindeki küçük at daha da hızlandı. Birden bir uğultu duydu. Bir arının sesi gibi ama daha derin. Sanki ormanın kendisi nefes alıyordu.

Ağaçların altında, taşların arasından sızan bir su sesi vardı. Su inceikti ama sesinden belli ki derindi. Biraz ilerlediğinde küçük bir çeşmeye rastladı. Taşları yosun tutmuştu, ama musluğundan hâlâ su akıyordu. Çeşmenin başında bir taş vardı. Üzerine kazınmış bir işaret: Hilal ile yıldız.

Akçakoca parmak uçlarıyla taşı yokladı:

— “Benden önce buraya gelen biri daha vardı,” dedi sessizce. “Belki de yüzyıllar önce. Belki de ben gibiydi. Belki de bir gün benim adım da bir taş kazınır.”

Bu düşünce onu hem mutlu etti hem de gururlandırdı. Birden, çalılıkların arasından gelen bir sesle irkildi. Bir kuştı bu. Yaralıydı. Kanadı kanıyordu. Akçakoca hemen diz çöktü. Usulca kuşa yaklaştı. Ona dokunmadan önce gözlerine baktı.

— “Ben sana zarar vermem,” dedi. “Ben de bazen düşerim. Ama biri elimi tutmazsa daha çok canım yanar.”

Kuş kaçmadı. Onu eline aldı. Elinin sıcaklığı, sanki kuşun kalbini sakinleştirdi.

— “Ben seni iyileştireceğim,” dedi Akçakoca. “Küçük ama güçlü olacağız ikimiz de.”

O sırada rüzgâr tekrar yükseldi. Ağaçlar fısıldaşmaya

başladı. Kuşun gözleri kapandı. Ama nefesi düzenliydi. Akçakoca cebinden bir bez çıkardı. Kanadını sardı. Ve o an, ilk kez bir şeye gerçekten sahip olduğunu hissetti: Bir cana.

Ormanın içinden çıktığında güneş daha da yükselmişti. Ayşe onu yolda karşıladı.

— “Sen neredeydin?”

— “Bir yaralıyı buldum,” dedi Akçakoca. “Elimde. Ama artık korkmuyor.”

Ayşe yaklaştı. Kuşu gördü. Gülümsedi.

— “Adı ne?” diye sordu.

Akçakoca düşündü. Sonra cevapladı:

— “Umut.”

Ayşe gözlerini yere indirdi:

— “Bazen seninle konuşmak, yıldızlarla konuşmak gibi,” dedi. “Söylediklerini anlamasam da içimde bir mutluluk oluyor.”

O gün iki çocuk, bir yaralı kuş ve bir taşın üzerindeki işaretle büyüdüler. Küçük bir macera gibi görünse de aslında kalbin yönünü gösteren ilk pusulayı bulmuşlardı.

5. BÖLÜM

GÖKYÜZÜ TEPESİ

Umut kuşu iyileşiyordu. Kanadı hâlâ tam açılmıyordu ama gözleri artık canlıydı. Adı Umut'tu. Umut, Akçakoca'nın avuç içindeki ilk sır gibi olmuştu. Hani insan bazen bir şarkı duyar da kimseyle paylaşmak istemez; çünkü paylaştıkça büyüğü azalacakmış gibi gelir ya... İşte Umut da öyleydi onun için. Ayşe, kuşu görmeye gelmişti yine. Ama bu kez yanında bir şey getirmişti: Bir bez parçasına sardığı küçük bir defter.

— “Bak,” dedi. “Bunu dedemden almıştım. Sayfaları boş ama kapağında yazılar var.”

Akçakoca deftere baktı. Kapağında süslü harflerle yazılmış bir söz duruyordu: “Her yolculuk, bir iç denizi geçmektir.”

— “Bu da ne demek?” diye sordu Ayşe.

Akçakoca düşündü. Sonra gülümsedi:

— “Belki de içimizde denizler vardır. Dalgalar, fırtınalar, bazen de durgun kıyılar... Belki de büyümek, o denizleri yüzerek geçmektir.”

Ayşe bir an sustu. Sonra dedi ki:

— “Bazen senin cümlelerin midemi gıdıklıyor.”

İkisi de güldü. Kuş öttü. Sanki o da güldü.

Defteri alıp evden çıktı Akçakoca. Ayakkabısının tek

bağcığı çözülmüştü ama umurunda değildi. Bugün dağın arka tarafına gitmeye karar vermişti. Orada, köyde kimsenin adım atmadığı bir tepe vardı. Büyükler oraya "Uçurum" derdi; ama o, bu sabah oraya "Gökyüzü Tepesi" demek istiyordu. Çünkü bazen isimleri değiştirmek, fikrini değiştirmeye başlamak gibiydi.

Yol boyunca taşlara bastı, dallara bastı, ayağı kaydı, düştü, dizi kanadı. Ama rüyasında gördüğü tüy, zihninin köşesindeydi hep. "Bir yolculuk başlarsa, çocuk artık çocuk değildir." Acaba o tüy gerçekten var mıydı? Tepede yalnızca rüzgâr vardı. Ve çok uzakta, minik minik görünen başka köyler... Bir tanesi Karasu'ydu belki. Babası sık sık derdi ki: "Oralarda başka diller konuşulur. Yel oradan gelir ama hikâye getirmez."

Akçakoca başını kaldırdı:

— "Ben hikâye getireceğim," dedi gökyüzüne. "Hem de öyle bir hikâye ki içindeki herkes gökyüzünü biraz daha yakından görsün."

Tepeden inerken bir ağacın dibinde tahta gibi bir şey buldu. Elini sürünce anladı ki bu, bir kalkanın parçasıydı. Üzerinde yine aynı işaret: hilal ve yıldız. Tüy, taş, hilal, yıldız... Sanki gökyüzü ona ipuçları bırakıyordu. Bir gün onun da bu simgelerle bir ilgisi olacaktı. Ama ne ilgisi olacağını bilmediği için kalbi biraz sıkıştı. Tam o sırada bir ses duydu. Çok yakından. Bir çocuk sesi: — "Burada ne arıyorsun?"

Arkasını döndü. Kendisinden yaşça küçük bir çocuk.

Saçları dağınık, üstü başı çamur içindeydi. Ama gözleri dikkatle bakıyordu. Sorgulayan ama kızmayan gözler.

– “Sen kimsin?” diye sordu Akçakoca.

– “Ben Orhan,” dedi çocuk. “Buralarda gezinmek için cesur olmak gerek. Sen cesur musun?”

Akçakoca bir adım attı:

– “Ben bazen korkarım. Ama merakım korkumdan büyükse, yürürüm.”

Orhan gülümsedi:

– “Demek yürüyorsun. O zaman bizim hikâyemiz ortak olabilir.”

İki çocuk bir ağacın gölgesinde oturdular. Akçakoca, Umud'u anlattı. Ayşe'yi anlattı. Defteri, taşı, hilali...

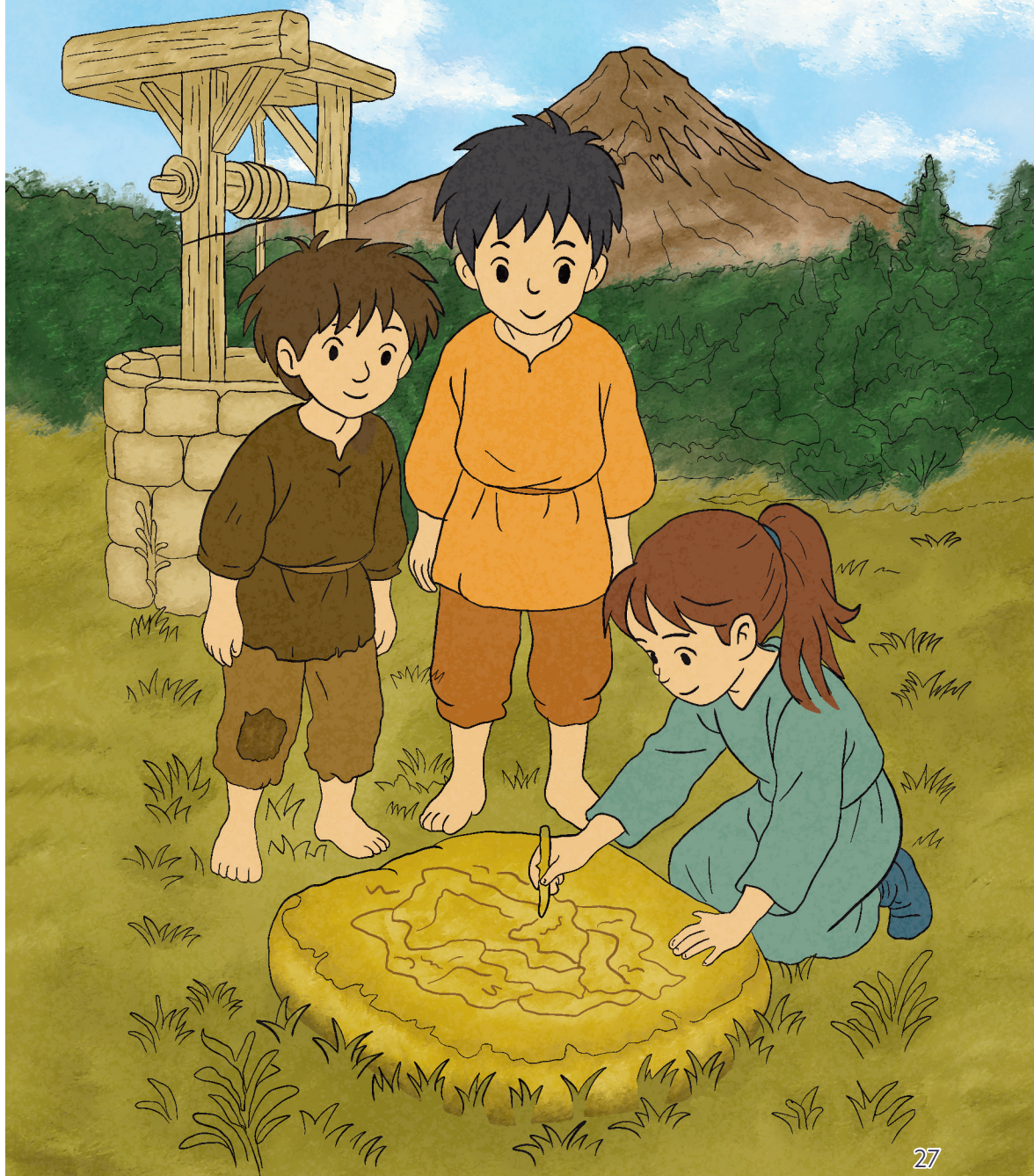
Orhan başını salladı. Biraz Osmanlı'dan biraz Ertuğrul Gazi'den bahsetti. Akçakoca bu isimleri biliyordu. Orhan kendisi gibi birini bulunca konuşmaya devam etti:

– “Ben de bazen bazı şeyleri sadece düşünürüm,” dedi. “Çünkü büyüklere anlatınca ya anlamazlar ya da hemen unuturlar.”

O gün Akçakoca ve Orhan birbirlerine bir sır verdiler. Ama bu sır sözle değil, sessizlikle verilmişti. Çünkü bazı kardeşlikler, aynı hayale aynı anda inanmakla başlardı. Ve o akşam Ayşe evinde deftere şöyle yazdı:

“Bugün gökyüzüne en yakın günümüzdü.”

6. BÖLÜM

HARİTANIN BAŞLADIĞI YER

Akçakoca sabahları severdi. Özellikle de sessiz olanlarını. Çünkü sessizlik, insanın içindeki sesleri duyabilmesi için Allah'ın insana lütfettiği bir nimetti. O sabah, Karasu'nun kıyısında deniz rüya gibi dalgalanıyordu. Akçakoca çıplak ayakla kumlarda yürüyordu. Hafif serinlik burnuna yosunla karışık tuz kokusunu getiriyordu. Güneş henüz uykudan yeni uyanmış gibiydi. Esniyor, gözlerini ovuşturuyordu. Birazdan gökyüzüne yükselecek, her şeyi daha net gösterecekti. Akçakoca için rüyaların buğusu bazen daha güzeldi. Her şey biraz bulanıkken daha büyülü olurdu sanki. Tam o sırada rüzgâr konuşmaya başladı. Hayır, bildiğimiz "vuuuvv" sesi değil. Bu sabahki rüzgâr daha bilgiliydi. Yaşlı bir bilge gibi ağır ağır konuşuyordu: — "Senin yerin burası değil, çocuk." Akçakoca durdu: — "Bunu daha önce de söylemiştin," dedi içinden. "Ama neresi peki benim yerim? Adres ver, harita ver, bir şey ver yani!" Ama rüzgâr cevap vermedi. Çünkü rüzgârlar genellikle bilge olur ama uzun uzun konuşmayı sevmezler. Onlar sadece yola çıkarırlar; yolu tarif etmezler. Yürürken bir sandalet buldu. Eski, yıpranmış, bir başına.

Diğer teki kaybolmuştu, belki de balıklara özenerek denize dalmıştı. İçinden yosunlar sarkıyordu. Tam altında sıkışmış üstü yazılı bir deri parçası vardı. Islanmıştı ama üzerindeki kuş resmi silinmemişti. Ama kuşun kanatları yarımdı. Uçmaya çalışıyor ama kalkamıyordu sanki. Gagası göğse uzanıyordu. Belki de “Yardım et, yukarıda güzel şeyler var!” diyordu.

Akçakoca bir an durdu. Sonra başını göğse kaldırdı:

— “Madem yukarısı bu kadar güzel, neden iniyorsunuz ki biz aşağıdakilerin yanına?” diye söylendi.

Sonra kendi kendine güldü:

— “Yukarıya gidip manzaraya bakacağıma, aşağıda bir kahvaltı yapsam daha iyi,” dedi.

Birden kayalığın arkasından bir çocuk çıktı. Üstü başı yamalıydı, ayakları çıplaktı. Ama gözlerinde sanki tarih kitaplarının tozu vardı. Yüzünde bir gariplik yoktu ama gözleri seksen yaşında gibiydi. Çocuk yaklaştı.

Hiç selam vermeden sordu:

— “Senin de rüyalarında deniz konuşuyor mu?”

Akçakoca şaşırmadı. Çünkü bu soru, kalbinin içindeki en gizli çekmeceye daha o sormadan uzanmıştı.

— “Evet,” dedi sadece. “Bazen gemiler gönderiyor bana. Ama daha hiç binmedim birine.”

Çocuk dudaklarını büktü:

— “Rüyadaki gemiler hiçbir yere gitmez. Ama bazen bir şeyi geri getirir.”

— “Neyi mesela?”

– “Cesareti.”

Akçakoca başını eğdi. Yüzüne düşen saçlarını rüzgâr geri itti. İçinde bir şey kıpırdadı. Sanki bir ağacın en uç dalında esen ince bir yaprak gibi...

– “O gemiye binmeye hazır mıyım sence?”

Çocuk omuz silkti:

– “Bilmiyorum. Ama Ayşe seni bekliyor.”

Bu sefer Akçakoca gerçekten şaşırdı:

– “Sen Ayşe’yi nereden tanıyorsun?”

– “Sahi, ben Ayşe’yi nereden tanıyorum?” dedi çocuk, hafifçe gülerek. “Bazen bazı şeyleri nereden bildiğimizi hatırlamayız ama biliriz işte.”

Ve birlikte yürümeye başladılar. Merakına yenilen Akçakoca sordu:

– “Adın... Adın ne?”

Hızla cevap verdi yamalı elbiseler giyen çocuk:

– “Yaman. Durmadan yemek isteyen Yaman diyebilirsin bana.”

Akçakoca hızla düşündü:

– “Yamalı elbiseler giyip, durmadan yemek yiyen Yaman,” diye mırıldandı.

Yaman gülümsedi:

– “Ne kadar uzun bir ismim varmış, tekerleme gibi oldu,” diye fısıldadı.

Çamların arasından geçtiler. Dikenli sarmaşıklar ayak bileklerine yapıştı ama hiç durmadılar. Sonunda bir kuyuya vardılar. Kuyunun başında Ayşe vardı. Bir eliyle

taşa şekiller oyuyor, diğer eliyle saçlarını arkaya atıyordu. Rüzgâr onunla biraz uğraşıyor gibiydi ama çok da ciddiye almıyordu.

– “Seni bekliyordum,” dedi Ayşe.

Akçakoca hemen taşı sordu:

– “Ne çiziyorsun?”

Ayşe taşı çevirdi. Bir harita. Karasu’nun dışına taşan, dağlar, tepeler, göllerle dolu bir yol.

– “Bu bizim yolculuğumuzun haritası,” dedi Ayşe.

– “Peki, haritayı kim çizdi?”

Ayşe gözlerini ona dikti:

– “Yeminsizler çizmiş sanırım. Henüz bitmemiş bir harita.”

“Yeminsizler” kelimesini düşündü Akçakoca. Ne demekti bu? Şimdilik durmadı üzerinde; gözü Ayşe’nin elindeki haritadaydı.

Ve sonra üçünün etrafında tuhaf bir şey oldu. Çamlar eğildi, kuşlar sustu, rüzgâr şapkasını çıkarıp selam verdi sanki. Bir çember oluştu. Harita ortada. Üç çocuk etrafında. Koca Dağ hâlâ çok uzaktaydı. Ama bir noktada parlıyordu.

– “Oraya kadar gitmemiz ne kadar sürer?” dedi Akçakoca.

Ayşe gülümsedi:

– “Bir ömür kadar. Ama merak etme, biz kısa yoldan gideriz.”

– “O kısa yol nereden geçiyor?”

– “Kalbinin içinden.”

O an Akçakoca kendi kalbinin sesini ilk kez net duydu.
Ve o ses şöyle dedi:

– “Başlıyor.”

7. BÖLÜM

TAŞLARIN HAFIZASI

Rüzgârla Konuşan Çocuk, merakla düşündü: "Acaba bugün cihan bana hangi bilmecesini fısılda-yacak?" Ve bazen cevapları beklemeden yola çıkardı. Çünkü bazı cevaplar yolda gizliydi, bazılarıysa hiç gelmeyecekti zaten. Ama soruları sormaktan vazgeç-memek, Akçakoca'nın gizli kahramanlığıydı.

Ayakkabısız yürümeye alışmıştı. Toprakla ayakları arasında gizli bir anlaşma vardı artık.

"Ben seni acıtmayacağım," diyordu toprak.

"Ben de seni terk etmeyeceğim," diyordu ayakları.

Ayşe önden yürüyordu. O, hep önden yürürdü. Çünkü bazen bir kız, bir kara parçasından daha büyüktür.

Akçakoca bazen arkasında yürürken onun ayak izlerini taşlara çizerdi. Her taşta bir şekil vardı: kalp, yıldız, ok, bazen de gülücük.

— "O taşlarla konuşabiliyor musun?" diye sordu Ayşe, aniden durarak.

Akçakoca kulak kabarttı:

— "Hayır," dedi. "Ama bazıları çok geveze. Üzerine bastığımda gıcırdayıp duruyorlar."

Ayşe kahkahayla güldü:

— "Bunlar hafızalı taşlar. Kim üstünden geçse unut-mazlar."

Birden yerdeki taşlardan biri hafifçe parladı. Sanki içinden bir ses fısıldıyordu: "Bana basan son kişi, büyük sırlar taşıyordu."

Ayşe taşın üzerine eğildi. Parmağını yavaşça taşın yüzeyinde gezdirdi. Taş, sanki bir çocuk gibi titredi. Sonra bir şekil belirdi: Bir yay... Ve bir yıldız.

— "Bu... Osmanlı'nın işareti," dedi Ayşe.

— "Ben o Gazi'yi hiç görmedim," diye cevapladı Akçakoca.

— "Onu rüyamda gördüm," dedi Ayşe ve ekledi: "Bir kadın söyledi. Uzun örgülüydü. Elinde kaşık vardı."

— "Kaşıkla mı konuşuyordu?"

— "Evet. Ama anlamlı şeyler söylüyordu. O meşhur Gazi dizinin dibine oturmuş, dinliyordu onu."

Akçakoca bir an düşündü:

— "Benim de rüyamda biri vardı," dedi.

"Yüzünü göremedim ama bana 'Yüreğindeki boşluğu dağlara tırmanarak değil, aşağıya inerek doldur,' dedi."

— "Yani?"

— "Yani yol sadece yukarıda değilmiş. Bazen içine inmen gerekiyormuş."

İçlerine indiler. Yani bir mağaraya. Küçük bir delikti önce. Ama Ayşe o deliğe bir taş attı. Ses üç saniye sonra geldi.

— "Çok derin," dedi Akçakoca.

— "Ama içi aydınlık olabilir," dedi Ayşe.

Eğilip içeri girdiler. Ve evet... Mağaranın içi karanlık değildi. Bir tür yosun, duvarlardan ışık sızdırıyordu. Sanki yıldızlar yere dökülmüş de geri toplanamamıştı. Küçük bir gölet vardı. Üzerinde bir nilüfer. Ve nilüferin ortasında... Bir harf.

— "A," dedi Ayşe.

— "Ayşe mi?"

— "Ya da Akçakoca," dedi Yaman hafifçe gülümseyerek. Bu harf ısındıkça etraf aydınlanmaya başladı. Göletteki su kıpırdadı ve bir yüz belirdi. Bu yüz bir yaşlıya aitti ama gözleri çocuktu.

Gözleriyle konuştu:

— "İlk adımı attınız. Taşlar sizi tanıyor. Yollar sizi çağırıyor. Ama esas yolculuk, en çok istediğin yere adım attığında başlar."

Ve yüz kayboldu. Akçakoca içini çekti:

— "Ben bazen korkuyorum. Ama her seferinde utanıyorum korktuğum için."

Ayşe omzuna dokundu:

— "Korkmak, içindeki cesareti büyüten tohumdur. Ama onun filizlenmesi için biraz ağlaman gerekebilir." Sessizlik. Su damlalarının sesi. Bir nilüferin göbeğinden yükselen minik bir ışık.

Sonra dışarı çıktılar. Güneş yine uyanmıştı. Ama bu kez daha farklı bir ışıkla. Sanki onların içindeki ışıktan ilham almıştı. Akçakoca geriye dönüp mağaraya baktı. Orada bıraktığı şeyi düşündü: Bir parça korku...

Bir parça ocukluk... Ama karşılığında ne almıştı? Bir parça cesaret... Ve yepyeni bir harita.

Ayşe uzaktan seslendi:

– “Hadi! Taşlar seni bekliyor!”

Ve Yaman hafifçe gülümsedi. Kořmaya başladı. Ayağının altındaki taş gıcırdadı:

– “Ben seni hatırlayacağım.”

8. BÖLÜM

RÜZGÂRIN ÖĞRETTİĞİ ŞEYLER

O sabah rüzgâr erken kalktı. Koca bir dağın etrafında üç kez döndü, sonra vadilere inip yaprakları konuşturdu. Her yaprak başka bir şey anlattı ama hepsi aynı yerden söz ediyordu: Yüksekçe bir tepe, adına “Zeytin Gözcüsü” denilen kadim bir yer.

Ayşe, Akçakoca’ya döndü:

- “Rüzgâr bu sabah bir şey anlatıyor. Kulak verdin mi?”
- “Evet,” dedi çocuk. “Bir ağaç bana, ‘Ayakta kalmak bazen sadece kök salmaktır. Ama yürüyen biriysen, rüzgârla anlaşmayı öğrenmelisin,’ dedi.”

Ayşe gülümsedi:

- “Yürüyelim o zaman.”

Yol boyunca taşlar, dallar, çiçekler ve hatta uzakta dolanan bir kertenkele... Hepsi konuşuyor gibiydi. Her biri onları bir yere çağırıyordu. Ve sonunda o yer, bir yokuşun sonunda belirdi: Yaşlı bir zeytin ağacının gölgesine saklanmış küçük bir taş yapı. Kapısında tek kelime yazıyordu: “Dinle.”

- “Burası nedir?” diye sordu Akçakoca.

Ayşe usulca kapıyı açtı. İçeride kimse yoktu. Ama bir masa, iki minder, eski bir defter ve bir kaval vardı. Kaval sanki onları bekliyordu.

- “Bunu çalmam mı gerekiyor?” diye sordu Akçakoca.

– “Belki de dinlemen gerekiyordur,” dedi Ayşe.

Yaman kavalı eline aldı. Kaval, flüte benzeyen ama kamıştan yapılan kadim bir çalgıydı. Tam dudağına götürecekti ki... Kaval kendiliğinden bir melodiye başladı. Ve o an... Duvardaki taşlar titredi. Defterin sayfaları çevrildi. Tavandan inen incecik bir ışık huzmesi yüzlerine dokundu.

Ayşe fısıldadı:

– “Bu yer, unutanlara hatırlatan bir yerdir.”

– “Ben neyi unuttum?” dedi Akçakoca.

– “Sen kendini hatırlamaya geldin. Çünkü senin adın sadece bir isim değil, bir yolculuğun kapısı,” diye defterin fısıldadığını söyledi Orhan.

Tam o sırada defterin bir sayfası durdu. Bir harita çizilmişti. Hani geçen buldukları, “Yeminsizler”in yarım kalan haritası... Tamamlanmıştı şimdi.

Haritada bir geçit, bir nehir, bir taş köprü vardı. Ama en önemlisi: haritada kendi adlarını okudular.

“Akçakoca, Ayşe, Orhan ve Yaman. Bu geçitten geçecek.”

Akçakoca bir an irkildi:

– “Bu... bizim yazgımız mı?”

Ayşe gözlerini kapadı:

– “Yazgı bazen bir melodidir. Onu çalarsın ya da dinlersin. Seçim sende.”

– “Ben çalmayı seçiyorum,” dedi Yaman.

Ve kaval yeniden çalmaya başladı. Bu kez melodiyi Yaman üflüyordu. Her nota, dışarıdaki zeytin ağacının yapraklarını titretiyor, uzaklardaki kuşları uçuşturarak çağırıyordu. Bir serçe geldi, kavalın ucuna kondu.

– “Hazırsanız,” dedi kuş, “Sizi Eşik Taşı’na götüreceğim.”

9. BÖLÜM

EŞİK TAŞI

Serçenin kanat çırpışları, güneşin ışıklarıyla yarışıyordu. “Beni takip edin,” demesiyle Akçakoca ve Ayşe yola koyuldular.

Bu sefer yürüyüş farklıydı. Önceki maceralar gibi telaşlı değildi. Sanki yavaş yürümeleri gerekiyordu. Sanki her adım, bir şeyi daha iyi anlamak içindi.

İkisi yürüyordu; Yaman ve Orhan yoktu yanlarında. Bazen birini aklında taşımak, yanında taşımakla aynıydı. Belki de yanlarındaydılar...

Akçakoca yolda Ayşe'ye fısıldadı:

— “Bu taş dediği şey, bildiğimiz bir taş mı sence?”

Ayşe başını iki yana salladı:

— “Serçeler sıradan şeyleri başka türlü görür. Belki de bu, görünüşte bir taş ama içinde bambaşka bir dünya var.”

Uzakta, toprağın tam ortasında küçük bir yükselti belirdi. Üzerinde yosunlar vardı. Akçakoca eğildi, elini taşın yüzeyine koydu. Taş, tuhaf bir şekilde sıcaktı.

Sanki gece boyunca biri sarılmış gibiydi. Tam o anda taş hafifçe çatladı. İçinden yumuşak bir ışık sızdı.

Ama göz kamaştırıcı değil; gece yanan kandil gibi güven veren bir ışık.

Ayşe nefesini tuttu:

— “Bunu hiç anlatmamışlardı bize. Hiçbir kitapta yok bu.”

Akçakoca içinden geçirdi: “Kitaplara sığmayan şeyler vardır.”

Serçe geri döndü, taşın üzerine kondu:

— “Siz hazırsınız. Bu eşik taşı ama geçmek için bir yük bırakmanız gerek.”

Ayşe kaşlarını çattı:

— “Ne yükü? Bizim yükümüz yok ki.”

Serçe gülümsedi:

— “Bazı yükler çantada değil, kalpte taşınır.”

Akçakoca düşündü. Annesini özlediğini fark etti. Onu bir daha görememe korkusu, içini kemiriyordu. Ayşe ise kardeşiyle yaşadığı bir tartışmayı anımsadı. İçinde bir yer hâlâ kırgındı.

İkisi de ellerini kalplerinin üzerine koydular. Gözlerini kapattılar. Bir fısıltı gibi içlerinden geçenleri rüzgâra bıraktılar. Rüzgâr, o yükleri alıp götürdü. O an taş daha da parladı.

Gözlerinin önünde bir kapı belirdi. Kapıdan içeri baktılar. Ne bir oda vardı ne de bir saray. Sadece... Gök-yüzü. Sonsuzmuş gibi. İçi umutla doluymuş gibi.

Ayşe sordu:

— “Geçiyor muyuz?”

Akçakoca gülümsedi:

— “Biz zaten geçtik. Sadece farkında değildik.”

Kapıdan adım attılar. Ayaklarının altındaki toprak daha yumuşaktı. Gökyüzü biraz daha maviydi ve sanki ikisinin de içi hafiflemişti.

Serçe onların arkasından seslendi:

– “Artık yolun başka bir kısmındasınız. Burası, çocuk kalanların yürüyebileceği bir yol. Ve bu yol bazen gerçeklerden daha gerçektir.”

10. BÖLÜM

AYIN ORTASINDA PARLAYAN YILDIZ

Akçakoca ve Ayşe, eşik taşını geçtiklerinden beri ayaklarının altındaki toprak bambaşka hissediliyordu. Sanki her adım, geçmişin bir parçasına basmak gibiydi. Gökyüzü daha geniş, ağaçlar daha eski görünüyordu.

Ayşe, "Bu orman bir zamanların savaş meydanı gibi kokuyor," dedi.

Gerçekten de ağaçların arasından geçerken yerdeki taşların ve toprağın rengi değişmişti. Kimi taşların üstünde, yıllar içinde silinmiş gibi duran harf izleri vardı. Akçakoca eğildi, bir taşı eline aldı. Üzerinde çatlak bir çizgi ve eğri büğrü işaretler vardı.

— "Bunlar, Ertuğrul Gazi ve ondan sonra gelenlerin geçtiği yollar olabilir mi?" dedi.

Ayşe'nin gözleri büyüdü:

— "Daha çocuğuz biz, o yolları şimdiden mi görüyoruz?"

Tam o sırada bir yaşlı adam belirdi. Üzerinde sade bir cübbe, elinde ucu çatallı bir asa vardı. Sakalı göğsüne kadar uzanmıştı.

— "Gördüğünüz şey sadece taş değil," dedi. "Bir fetih hatırasıdır."

Çocuklar birbirine baktı:

— "Sen kimsin?" dedi Ayşe.

Yaşlı adam yere oturdu:

— “Ben, Ertuğrul Gazi’nin seferindeki Alplerden biriydim gençliğimde.” Alp ne demektir? Asker demektir ve bunu iki çocuk da iyi biliyordu.

Ertuğrul Gazi, Osmanlı’nın kurucularındandı; büyük bir akıncı ve çok şefkatli bir insandı. Kurduğu beylik, herkesi misafir etmek için yanıp tutuşan sevimli anne-annelerin sofrası gibi geniş ve bereketliydi.

Yaşlı adam bir el işaretiyle çocukların karşısına oturmasını istedi. Çocuklar da onun karşısına oturdu.

— “Size bir şey anlatacağım,” dedi yaşlı adam. “O yıllarda Osmanlı daha beylikti. Yani bir devlet değil, küçük ama cesur bir topluluk. Bu topraklar o zamanlar Bizans’a aitti. Hem verimliydi hem kutsaldı. Herkes göz dikmişti. Ama önce Ertuğrul Gazi kalpleri fethetti, sonra da kaleleri.”

Akçakoca başını salladı:

— “Dedem de anlatırdı. Kılıçtan önce dua, atlardan önce söz söylenirmiş.”

Yaşlı adam başını salladı:

— “Evet. Bu yüzden pek çok yiğit vardı. Sahil boylarını alırlardı. İzmit Körfezi’ne uzanan ormanlar onun adımlarını tanırdı. Belki ilerde Orhan Bey ve Akçakoca da bu adımları atacak ve belki bir şehir Akçakoca’nın adını alacak.”

Ayşe şaşkındı. İri gözleri büyüdü ve yanında ondan daha da şaşkın oturan Akçakoca’yı gösterdi:

— “Akçakoca... Ama bu arkadaşımın adı da Akçakoca.”

Yaşlı adam gülümsedi:

— “Tesadüf diye bir şey yoktur. Yeryüzü bazen bir ismi aynı yürekle çağırır.”

O sırada ormanın içinden garip bir ses duyuldu. Tıkır tıkır... Sanki eski tahtalı bir arabanın tekerleri sürtüyordu. Çocuklar ayağa fırladı. Bir öküz arabası yaklaşıyordu. Arabayı süren, gözleri görmeyen bir kadındı. Ama bir türkü söylüyordu:

“Dağlar bize yâr olur,
Atlılar gece yürür.
Fethe çıkan çocuklar,
Rüyada iz sürür...”

Kadın durdu:

— “İlk sefer öncesi kadınlar rüya görür,” dedi. “Bizim köyde her kadın bir işaret beklerdi. Ayın ortasında parlayan yıldız gibi bir haber.”

Yaşlı adam başını eğdi:

— “İşte siz de şimdi o yoldasınız. Belki bu çağda değil. Ama yüreğin çağında fetih yakındır.”

Akçakoca ve Ayşe birbirlerine baktılar. Artık sıradan çocuklar gibi hissetmiyorlardı. Bir rüyaya değil, bir yola uyanmışlardı.

O mağarada, o taşın saydığı isimlerden biriydi Orhan. Gazilerin Orhan. Ve bu yol... Yalnızca geçmişe değil, içlerine doğru da ilerliyordu.

II. BÖLÜM

ŞEMSIYELİ MANTAR, ÇAMURLU AYAKKABI

Ertesi gün Karasu ormanlarında gökyüzü sanki göz kırpyordu. Bazen parlak bir maviyle ışıldıyor, bazen griye dönüyordu. Akçakoca, yerdeki şemsiyeli mantarlara baka baka yürürken birden ayağı kaydı. Düştüğü yerden kalkan toprak zerreleri havaya karıştı.

– “Ah!” dedi kendi kendine. “Demek ki kahraman olmak, ayakkabıların çamurla dost olmasıyla başlamış.” Dün tanıştıkları yaşlı adam geldi yanlarına. Yanında bir çocuk daha vardı: Akçakoca’nın tanıdığı biriydi: Orhan. Koca Ertuğrul’un torunlarından Orhan...

Uzaktan gülerek yaklaştılar:

– “Toprak seni seçtiyse, bu düşüş şanstır evlat,” dedi asasını sıkıca kavrayan yaşlı adam.

O gün bir devriye yola çıkacaktı. Ağaçlar arasından gelen dumanlar, bir Bizans karakolunun ormanda kamp kurduğunu gösteriyordu.

O sabah Akçakoca heyecanla kuşanırken, annesi arkasından seslenmişti:

– “Sakın kılıcını kalbinden önde taşıma evladım. Cesaretin göğsünden değil, aklından gelsin.”

– “Ben zaten kılıcımı kemerime sıktım anne,” dedi.

“Kalbimin önünde sadece senin duan var.”

Bu cevaba annesinin gözleri dolmuştu. Küçük bir şeydi

belki ama bazı sözler, bazı yürüyüşler gibi, koca dağlar kadar anlamlı olurdu.

Böylece Akçakoca, Orhan ve Ayşe ile yola çıktı. Yol boyu mantarlarla konuştular, ağaçlara selam verdiler.

Orhan bir ara:

— “Sen olmasaydın biz bu kadar ileri gidemezdik,” dedi.

— “Ama eğer sen de olmasaydın,” dedi Akçakoca, “Ben bu kadar gülemezdim.”

Bu diyalogu duyan Ayşe elindeki yayı yere koydu:

— “Savaşmak kolay. Ama bu dostluğu korumak zor.”

Yolculuk sırasında bir dereye rastladılar. Derenin öteki tarafında bir Bizans izci grubunun kamp kurduğu belliydi. Ama bir sorun vardı. Dereyi geçmek için taşlar kaygandı ve su oldukça yüksekti.

Orhan bir ağaç dalından baston yaparak:

— “Sadece cesaret yetmez, hesap da gerek,” dedi.

Akçakoca öne atıldı:

— “Ben geçerim!”

Ama Ayşe onu durdurdu:

— “Bekle! Belki su bize yol gösteriyordur.”

Bu söz üzerine hepsi durdu. Sessizlik oldu. Rüzgâr, suyun üzerinde dans etti ve birdenbire bir dal parçası akıntının tersine yüzmeye başladı.

Orhan güldü:

— “Bazen yol, senin seçmen gereken yön değil; seni seçen yöndür.”

Onlar da bu doğal sezgiyle hareket ettiler. Dereden

geçerken sıçrayan su damlaları, sanki onlara “Devam et, doğru yoldasın,” diyordu.

Ormanda ilerlerken bir yılan gördüler. Ayşe korkudan yayına davrandı ama Orhan elini kaldırdı:

– “Hayır. Bu yılan bizim düşmanımız değil. Onunla aynı toprakta yürüyoruz sadece.”

Yılan yavaşça kaybolurken Ayşe hayranlıkla baktı:

– “Sen sıradan biri değilsin.”

Orhan güldü:

– “Ben sadece sırada olmayan biriyim.”

Ormanda duman kokusu yoğunlaştı. Bizans kampı yakındaydı. Sessizce ilerleyip gizlendiler. Akçakoca plan yaptı:

– “Onları korkutmayacağız. Ama hazır olduğumuzu göstereceğiz.”

Planları basitti. Gökyüzüne yansıtılan dumanla şifreli bir mesaj vereceklerdi. Eski Türk geleneklerinden biriydi bu: Dumanla haberleşmek. Akçakoca bu görevi üstlendi. Bir ağaç dalını ateşe tuttu. Alevler çok hızlı yayılmasın diye dikkatlice örtüyle sardı. Sonra dumanı belli aralıklarla salarak şu mesajı verdi:

“Buradayız. Barış için geldik. Ama kalkanımız hazır.”

Kamp tarafında bir hareketlenme oldu. Bizanslı izciler korkuyla etrafa bakmaya başladı. Korktular ama saldırmadılar. İletilen mesaj anlaşılmıştı.

Dönüş yolunda Ayşe’nin canı sıkıldı:

– “Hiç savaşmadık.”

Akçakoca omuz silkti:

– “Belki de en güzel zafer, savaşın kendisini engellemkti.”

Orhan ise kendi düşüncelerine dalmıştı:

– “Bir gün bu topraklara insanlar akın akın gelecek.

Herkes kendi rüyasını getirecek.

O rüyalar bazen çatışacak. Ama eğer biz bugün doğruyu yaparsak, yarın birileri bize dua edecek.”

Hafif bir rüzgâr çıktı ve fısıldadı Akçakoca’nın kulağına:

– “Siz tarihin yazıldığı yerlerde yürüyorsunuz. Her adınız bir fetih gibi.”

Ve Karasu ormanlarının derinliğinden geçerken Akçakoca kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Bulutların arasından süzülen güneş ona gülümsedi.

– “Biz,” dedi fısıltıyla. “Henüz çocuğuz ama bu toprakların geleceğiyiz belki de...”

Ve bu söz, rüzgârla birlikte ormana karıştı.

12. BÖLÜM

TOPRAĞIN GÖZÜ GİBİ OLMAK

Karasu kıyılarındaki sessizlik biraz daha farklıydı. Kuşlar daha hızlı uçuyor, rüzgâr daha bilge esiyordu. Bir şey olacak gibiydi. Yani, öyle hissettirmişti rüzgâr.

Babaannesi sabah ezanından önce kalkmıştı. Hemen odun sobasına bir iki çıra atıp dumanı usulca yükseltti. Akçakoca bu dumanı camdan izlerken bir şey fark etti. — “Bazen sadece bir duman, başka bir yere haber taşır,” dedi kendi kendine.

Çünkü bir gün önce, ormanın derinliklerinde aynı şekilde çıkan dumandan sonra Bizans karakolu çok hızlı harekete geçmişti. O gün, Bizans karakolundan gelen bir grup köylere gözdağı vermeye çalışmış, hayvanları ahırlardan sürüklemiş, çocuklara bağırmıştı. Akçakoca bunu uzaktan izlemişti. Yumruklarını sıkıp, olan biteni unutmaya çalışarak uyumuştı.

Ama unutmamıştı.

Birden içinde bir şey kesinleşti:

— “Artık sadece izleyemem.”

Ayağına keçesini geçirip dışarı çıktı. Henüz herkes uyurken, tek başına ormana yürüdü. Bir planı yoktu; sadece yeni aldığı kararlar baş başaydı.

— “Ey içimdekiler,” dedi. “Beni nereye götürürseniz, oraya gideceğim.”

Ormanın içi sessizdi ama sanki sessizliğin içinde konuşan bir dünya vardı. Bir ağacın kabuğundan süzülen reçine, bir sincabın ona "Günaydın!" der gibi bakışı, hatta yosunların yumuşaklığı bile ona yardım eder gibiydi. Yani, yalnız değildi.

Çalılıkların arasında bir ses duydu. Yaklaştı. Orada eski bir Bizans askeri zırhı buldu. Parçalanmış, paslı ama hâlâ güçlü görünüyordu. Hemen yanında ise bir çocuk kemeri... Bu topraklarda bir şeyler olmuştu. Unutulmuştu.

Ağaçlara fısıldadı:

— "Bana anlatın. Ne oldu burada?"

Elini toprağa koydu. Ve birden, başının içinden bir ses geçti. Ya da belki kalbinden:

"Burada büyük bir çarpışma yaşandı. Onlar geldiler. Biz kaçmadık. Kimse kaçmadı."

Gözleri doldu. O an karar verdi. Sadece izlemeyecekti. Öğrenecekti. Bu toprakların geçmişini, dumanla haberleşmenin anlamını, Bizans'ın korkularını, Osmanlı'nın çocuklarını...

Köye döndüğünde gözleri hâlâ parlıyordu. Babasının çorba yapmıştı.

— "Yavrum," dedi kadın. "Nereye gittin sabah sabah?"

Akçakoca bir kaşık çorba içti. Sonra gülümsedi:

"Ormanın içine, çünkü karanlığı gömmeye."

O günden sonra onu durdurmak zordu. Gün boyunca yaşlılara hikâyeler anlattırdı. Her çalıya, her kayaya

isim vermeye başladı. Harita gibi. Sonra kendi hikâyesini anlatmaya başladı. Tabii önce kendi kendine.

“Bir gün Akçakoca diye biri vardı,” diye başlıyordu hep. Bazen de: “Bir gün Akçakoca’nın kalbi ahşap bir sandık gibiydi,” diyordu. Sandığın içindekiler kimi zaman cesaret, kimi zaman korkuydu. O sandığı her gün biraz daha açtı. Ve bir gün o sandığın içinden bir fikir çıktı:

“Ya bu köyü korumak için çocuklardan oluşan gizli bir haberci ordusu kursaydık?”

Orhan’ı çağırdı. Yaman’ı. Ayşe’yi. Ve bir taşın arkasında bulduğu diğer çocukları.

Onlara şöyle dedi:

— “Biz bu köyün gözü kulağı olacağız. Dumanla konuşacağız. Sincaplardan bilgi alacağız. Toprakla habereleştireceğiz.”

Ayşe şaşırmişti:

— “Toprakla mı? O nasıl olacak?”

Akçakoca yere eğildi. Toprağa bir çizgi çekti:

— “Ayak sesleri. Titreşim. Bir zaman sonra anlayacağız.”

Yaman atıldı:

— “Ben ağaçlara tırmanırım, gözcü olurum!”

Arkadaşlar arasına yeni katılan Zeynep:

— “Ben sesleri taklit ederim. Kuş gibi öterim!”

Orhan ciddiyetle:

— “Ben plan yaparım!”

Ayşe de:

— “Ben çorbacı olurum!”

Herkes güldü. Ama işte, o gülüşlerin içinde bir inanç doğuyordu. Ve oracıkta, yaşları küçük çocuklar, Karasu Ormanı’nda tarihin ilk çocuk haberci birliğini kurdu. Henüz kimsenin haberi yoktu. Ne Bizans’ın ne Osmanlı’nın... Sadece orman biliyordu. Ve belki de rüzgâr.

13. BÖLÜM

DUMAN TEPESİ

Gece çökmüştü. Ama karanlık korkutucu değildi. Aksine, gökyüzündeki yıldızlar o kadar parlaktı ki, sanki hepsi sırayla göz kırıyor, "Hazır mısınız?" diye soruyordu. Çocuklar hazırды.

Ayşe, boynuna incecik bir kırmızı kurdele bağlamıştı.

— "Bu bana cesaret verir," diyordu.

Zeynep, eski bir tavuk tüyünü saçına takmıştı.

— "Ben baykuş gibi göreceğim her şeyi!"

Orhan çantasına bir taş, bir tahta kaşık, bir bez parçası ve bir keçi boynuzu atmıştı.

— "Belki işimize yarar," demişti.

Yaman ise çantasını çörekle doldurmuştu.

— "Belki acıkırız," dedi.

Akçakoca, ormanın girişindeki dev çam ağacının altında hepsini topladı.

— "Şimdi size ilk görevi açıklıyorum," dedi fısıltıyla.

Yüzü ciddiydi ama içindeki heyecanı saklayamıyordu.

— "Duman Tepesi'nin arkasında bir Bizans devriyesi gizlenmiş. Köylere baskın yapacaklar. Ama henüz kimse haberi yok. Biz onlardan önce haberi ulaştırmalıyız." Ayşe gözlerini büyüttü:

— "Yani... Bir tür... Dede Korkut masalı kahramanları gibi miyiz?"

Zeynep gülümsedi:

– “Evet... Çocuk kahramanız biz!”

Yaman hemen atladı:

– “Ben ağaçtan gözlemlerim! Ayşe işaretleri verir!

Orhan ise... yemek getirir!”

Orhan itiraz etti:

– “Hayır! Ben karıncaları eğiteceğim, mesaj taşıyacaklar!”

Herkes güldü. Ama sonra bir sessizlik oldu. Çünkü görev gerçektir.

O gece Akçakoca ile arkadaşları tarihin ilk Çocuk Gözcü Takımı olarak göreve çıktılar. Ay ışığı onların üzerindeydi. Ağaçlar, sanki yavaşça eğilip yollarını açıyordu. Duman Tepesi’ne vardıklarında sis çökmüştü. Gerçekten de bir duman vardı havada.

Zeynep kulaklarını yere koydu, sonra fısıldadı:

– “Yaklaşan ayak sesleri var. Ama ağır. At değil. Yaya devriye.”

Orhan ağaca çıktı, yukarıdan baktı:

– “Üç kişi! Zırh giymişler. Bizans devriyesi. Ellerinde meşale var!”

Ayşe hemen cebinden küçük aynasını çıkardı. Ay ışığını yansıtip tepeye doğru ışık sinyali gönderdi. Köyün tepesindeki çoban işareti aldı, o da aynayla geri yanıt verdi.

Bu, tarihe geçen ilk “ayna kodu” idi. Çocukların icadı. Yaman, çantasından çörek çıkardı ve afiyetle ısırdı.

— “Bu işler aç karnına olmaz,” dedi, karnını sıvazlayarak. Ayşe güldü. Zeynep kaşlarını çattı:

— “Ciddi olmalıyız!”

O sırada Akçakoca taşlardan küçük bir kule yapıyordu. Üzerine yosun kaplı yapraklar koydu. Sonra kenarına bir işaret çizdi.

— “Burası artık bizim ‘haber taşıyıcı’ noktalarımızdan biri.” Ayşe şaşırdı:

— “Ama bu bir taş yığını!”

Akçakoca göz kırptı:

— “Bugün taş, yarın kitabe!”

Çocuklar geri dönerken, yol boyunca ormanın içinden tuhaf sesler geldi. Bir geyik, bir tilki, hatta bir çakalın sesi karıştı geceye.

Ayşe birden irkildi:

— “Biri bizi takip ediyor mu?”

Zeynep başını salladı:

— “Yok, sadece doğa. Ya da doğa taklidi yapan birileri...”

O anda Akçakoca durdu. Parmaklarını ağzına götürüp ıslık çaldı. Ama bu sıradan bir ıslık değildi. Babaannesinden öğrendiği eski bir Osmanlı kuş dili melodisiydi.

Ormanın içinden bir kuş ötüşü yankılandı. Cevap gelmişti. Bir çift baykuş gözü karanlıkta onları izledi. Baykuş başını eğdi, uçup gitti. Sanki “Görev tamam!” der gibiydi.

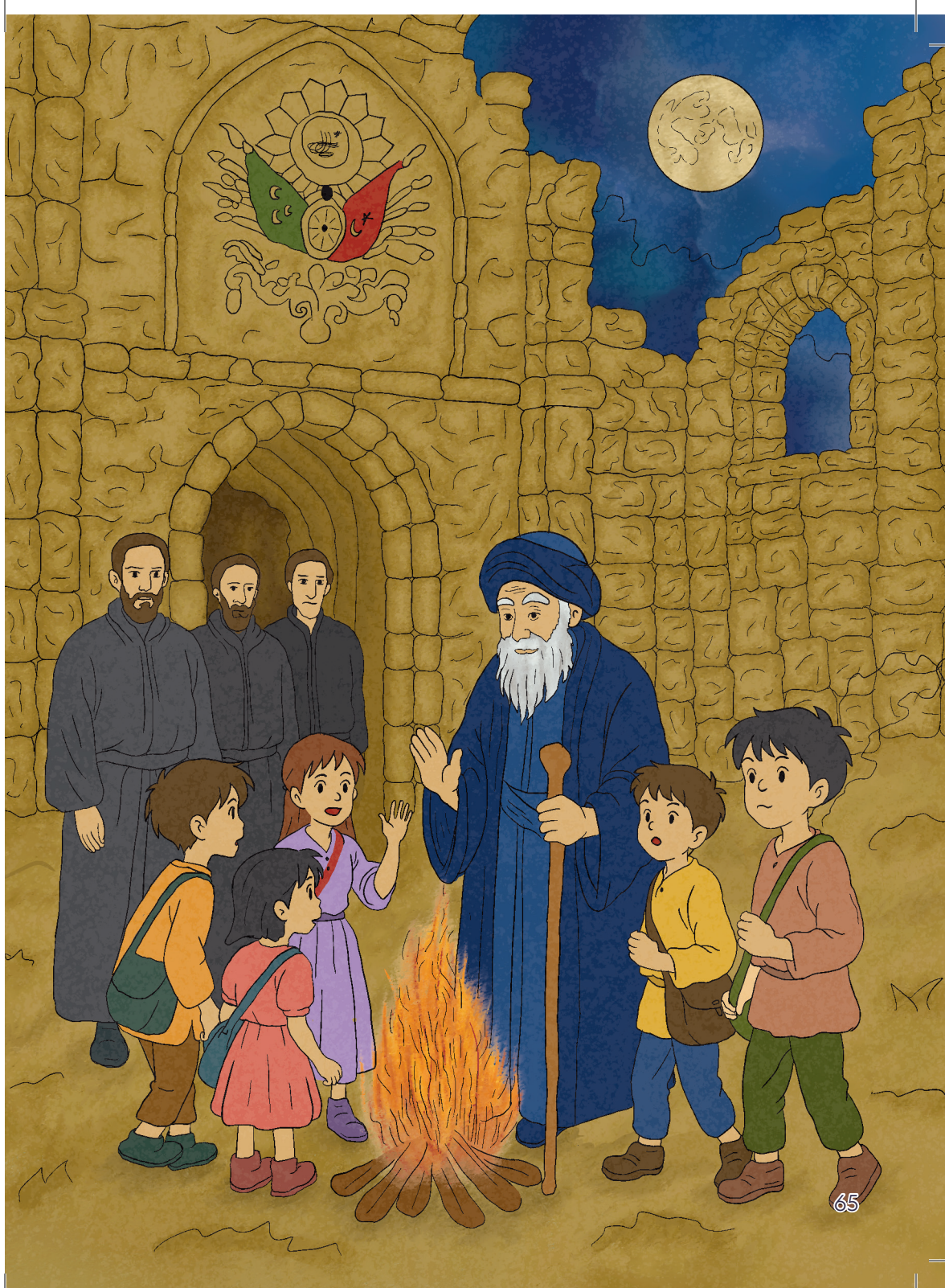
O gece çocuklar köylerine döndü. Kimse bir şey anlamadı.

Ama sabah... Köy meydanında yaşlılar toplandı. Bir çoban, Duman Tepesi'nden gelen ışıık ışıaretini anlatınca yaşlı Reis şöyle dedi:

— "Bu, Ertuğrul Gazi'nin soyunun kullandığı taktiktir. Ama şimdi torunları başlamış demek... İşareti almış Osmanlı alpleri ve sürmüşler Bizanslıları köyden uzağa." Herkes gururla gülümsedi, kimse bir şey sormadı. Akçakoca ertesi sabah pencereyi açıp rüzgâra şöyle dedi:

— "Ben hazırım yeni görevlere. Ya sen?"

14. BÖLÜM

AYIN ALTINDAKİ YEMİNSİZLER

Yaman'ın içi kıpır kıpırdı. Gece göğü, yıldızların arasına gizlenmiş bir sır gibiydi. Ay kocaman, leziz bir çörek gibi görünüyordu. Öyle ki, biraz daha büyüse Yaman'ın sofrasına düşecek gibiydi. Ay'a bakarken düşündü:

— “Acaba oradan düşen bir yıldız beni seçer mi?”

Bu gece bir şey olacaktı. Kalbi hopluyordu, tıpkı bir kurbağanın göle atlamadan önce yaptığı küçük zıplamalar gibi.

Karasu Ormanı'nın içinden geçen patikada ilerliyorlardı. Akçakoca önde, Ayşe ile Zeynep ellerinde sopalarıyla hemen arkasında, Orhan ise diğer patikadan yürüyordu önlem almak için. Bu çok cesaret gerektirirdi ve Orhan cesur bir çocuktü.

Yaman en gerideydi. Çünkü bu gece, Yeminsizler'in toplantısına katılacaklardı.

Kimdi bu Yeminsizler? Ne yemin etmişlerdi de sonra vazgeçmişlerdi? Yoksa hiç yemin etmeyerek, en büyük yemini mi etmişlerdi? Akçakoca bunları hep merak ederdi ama kolay kolay kimseye soramazdı.

— “Bu gece bizi bir sınav bekliyor,” dedi Orhan usulca.

— “Yeminsizler her çocuğu aralarına almaz. Bize soru soracaklar. Kalbimizi ölçecekler.”

Yaman şaşırdı. “Kalp nasıl ölçülür ki? Mahmut Amca'nın

terazisiyle meyve tartar gibi mi?"

Zeynep de anlamamıştı belli ki.

– "Kalbimizi incelemeyecekler, değil mi?" dedi kaygıyla.

Akçakoca gülümsedi:

– "Kalbin ne kadar dürüst, cesur ve adaletli olduğunu anlayacaklar sadece."

Yeminsizler, eski Osmanlı yolcularıydı. Rivayete göre, bu topraklar henüz beylikler hâlindeyken bazı gençler kendilerine bir söz vermişti: Yalan söylememek, zulme karşı durmak, kimseye kötülük etmemek.

Ama sonra bazıları bu yeminleri çiğnedi. Bazıları ise yemin etmeyi reddedip, "Ben iyiliği yeminle değil, seçimle yaparım," dedi. İşte onlara Yeminsizler denirdi. İyiliği sessizce yapan, görünmez kahramanlar...

Yaman bu hikâyeleri çok severdi. İçinden hep, "Belki bir gün ben de onlardan olurum," derdi.

Patika sonunda eski bir taş yapıya ulaştı. Çökmüş duvarların arasında kocaman bir Osmanlı arması görünüyordu. Zamanın diliyle yazılmış ama artık anlaşılabilir hâle gelmişti. Ortada geniş bir avlu vardı, avluda bir ateş yanıyordu. Etrafında cübbeli insanlar duruyordu. Elllerinde bastonlar, gözlerinde tuhaf bir parıltı. Kimi yaşlıydı, kimi gencecik. Ama hepsi bir şekilde tanıdık geliyordu.

Ayşe'nin gözleri parladı:

– "Sihirbazlar!"

Akçakoca gülümsedi:

— “Hayır. Bunlar bizim tarihimizin gölgeleridir. Görünen ama dokunulmayanlardır.”

İçlerinden biri öne çıktı. Beyaz sakalı göğsüne kadar inmişti. Sesi, kış gecelerindeki soba çıtırtısı gibi yumuşak ve yakıcıydı:

— “Hoş geldiniz yolcular. Sizi bu gece Ay seçti. Kalbinizi dinlemeye geldik.”

Ayşe hemen elini kaldırdı:

— “Benim kalbim bazen yavaşlıyor. Bazen çok hızlı atıyor. Bazen de öyle sessiz ki...”

Yaşlı adam gülümsedi:

— “Kalbiniz ne zaman sessizse, işte o zaman en gü-rültülü hikâyeyi anlatıyordur. Peki Yaman, sen neden geldin buraya?”

Yaman afalladı:

— “Ben... Galiba... Çünkü yanlışlıkla doğruyu arıyorum,” dedi.

O an herkes sustu. Sonra yaşlı adam başını salladı:

— “Bu cevap, bin yemin kadar güçlü. Yanlışlıkla doğruyu arayan herkes, sonunda kendini bulur.”

Ayşe sırtıttı:

— “Peki ya ben? Ben ne arıyorum?”

Bu kez siyah elbiseli bir kadın konuştu:

— “Sen, kaybettiğin şeyi hiç unutmamak için yolculuğa çıkanlardansın. O yüzden yolun uzun ama kalbin hafif.”

Ayşe mırıldandı:

— “Ben bir keresinde çiçeğimi kaybetmiştim. Üç gün

ağlamıştım. O olabilir mi?"

Herkes güldü. Ayşe'nin çiçeği bile bu gecenin büyüüne dâhildi artık. Sonra sınav başladı. Sorular cebir ya da tarih sorusu değildi.

— "Bir çocuk bir kuşun kanadını koparsa ne yaparsın?"

— "Zengin bir adam bir fakiri aşağılıyorsa ne dersin?"

— "Bir dostun yalan söylese ne yaparsın?"

Yaman'ın cevapları bazen çekingendi, bazen güçlü.

Ama hepsi içtendi.

En sonunda yaşlı adam tekrar konuştu:

— "Yaman. Bu geceyi unutma. Sen yemin etmeyerek en büyük yeminini ettin. Artık sen bir Yeminsizsin. Ama unutma: Yeminsizler doğruyu arar, bazen yanlış yollar-
dan geçerek."

Ayşe'ye döndü:

— "Sen kalbini kaybetmemek için bize katıldın. Seninle yürümek isteyenler olacak. Ama senin yolun bitkilerle güçlenecek."

Akçakoca'ya baktı:

— "Sen büyük yolcu. Sen emanetleri taşıyorsun ve bir şehri cesaretinle besleyeceksin."

Ve Orhan'a:

— "Sen doğuştan bizdensin. Ataların da bizden."

Ateş söndü. Her şey sessizleşti. Orman yine sıradan bir orman oldu. Taş bina, bir anda yıkık dökük bir çeşmeye dönüştü. Cüppeli, elbiseli insanlar rüzgârla uçmuştu sanki.

Ayşe fısıldadı:

– “Oldu mu şimdi? Biz ne olduk?”

Orhan gülümsedi:

– “Galiba biz artık sadece çocuk değiliz.”

Zeynep de bu heyecana ortak oldu:

– “Galiba mı? Biz Yeminsizlerin çocuklarıyız!”

Ay hâlâ parlıyordu. Ama bu kez daha da yakındı sanki. Ve belki de bir yıldız gerçekten onları seçmişti. Maceradan maceraya atılacakları gün gelmişti. Yeni kurdukları bu ekibi kim bilir hangi gizemli labirentler bekliyordu.

Orhan birden gökyüzüne baktı, heyecanla konuştu:

– “İşaret bu! Ceddin Osmanlı’nın işareti. Beni çağırıyor. Hem de acil.”

Akçakoca gülümsedi:

– “Haydi bakalım, görev bizi bekler. Gidip neleri sırtımıza alacağız öğrenelim.”

Çocukların kalbi güm güm atıyordu. Yolda yürürken yeni maceralar onları bekliyordu.

SON

